

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA PODKARPACKIEGO

Rzeszów, dnia 5 października 2022 r.

Poz. 3559

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR P-II.4131.2.224.2022 WOJEWODY PODKARPACKIEGO

z dnia 5 października 2022 r.

Na podstawie art. 85, 86 i 91 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2022 r., poz. 559)

STWIERDZAM NIEWAŻNOŚĆ

uchwały Nr LXVI/1420/2022 Rady Miasta Rzeszowa z dnia 30 sierpnia 2022 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego nr 284/7/2016 – I-A „Kopiec Konfederatów Barskich” w Rzeszowie.

Uzasadnienie

Na sesji w dniu 30 sierpnia 2022 r. Rada Miasta Rzeszowa podjęła uchwałę Nr LXVI/1420/2022 w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego nr 284/7/2016 – I-A „Kopiec Konfederatów Barskich” w Rzeszowie.

Uchwałę tę podjęto na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 5, art. 40 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym oraz na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2022 r. poz. 503), zwanej dalej "ustawą o p.z.p."

Stosownie do zapisów art. 14 ust. 8 ustawy o p.z.p., miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest aktem prawa miejscowego, uchwalanym zgodnie z art. 20 ust. 1 ustawy o p.z.p., przez organ stanowiący gminy, tj. radę gminy. Artykuł 94 Konstytucji RP stanowi, że organy samorządu terytorialnego oraz terenowe organy administracji rządowej, na podstawie i w granicach upoważnień ustawowych zawartych w ustawie, ustanawiają akty prawa miejscowego obowiązujące na obszarze działania tych organów, a zasady i tryb wydawania aktów prawa miejscowego określa ustawa. W przypadku aktów prawa miejscowego z zakresu planowania przestrzennego, tj. w odniesieniu do miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, regulację zasad i trybu ich sporządzania, określa ustawa o p.z.p.

Zgodnie z treścią art. 28 ust. 1 ustawy o p.z.p., podstawę do stwierdzenia nieważności uchwały rady gminy w całości lub w części stanowi istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego, trybu jego sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie.

Zasady sporządzania aktu planistycznego dotyczą problematyki merytorycznej, która związana jest ze sporządzeniem aktu planistycznego, a więc jego zawartością (część tekstowa, graficzna). Zawartość aktu planistycznego została określona w art. 15 ustawy o p.z.p.

Ustawa o p.z.p. reguluje w sposób szczegółowy kwestie dotyczące planowania i zagospodarowania przestrzennego na terenie gminy, w tym postępowania zmierzającego do ustalenia przeznaczenia terenów, w tym dla inwestycji celu publicznego oraz określenia sposobu ich zagospodarowania i zabudowy, co następuje w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. Ustawa odnosi się przy tym do niezbędnych czynności administracyjnych, które muszą być dokonane w tym celu. Składają się one na szczegółowy tryb sporządzania i uchwalania planu miejscowego, zapoczątkowany podjęciem uchwały intencyjnej (art. 14 ust. 1 i 2 ustawy o p.z.p.), kontynuowany przez działania wskazane w art. 17 ww. ustawy

oraz zakończony podjęciem uchwały uchwalającej plan miejscowy (art. 20 ust. 1 ustawy o p.z.p.). Uchwała ta jest więc ostatnią czynnością trybu sporządzania i uchwalania planu miejscowego, a poprzedzające ją wymagane etapy procedury mają na celu zapewnienie spełnienia wymogów planowania przestrzennego określonych w art. 1 ustawy o p.z.p.

W wyniku dokonanej oceny prawnej uchwały Nr LXVI/1420/2022 Rady Miasta Rzeszowa oraz przekazanej dokumentacji prac planistycznych organ nadzoru stwierdza, że została ona podjęta z istotnym naruszeniem zasad oraz trybu sporządzania określonego w przepisach ustawy o p.z.p.

Przeprowadzona przez organ nadzoru analiza prawna wykazała, że przy podejmowaniu przedmiotowej uchwały zostały naruszone przepisy prawne regulujące zasady oraz tryb sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego tj. art. 15 ust. 1 i 2, art. 20 w związku z art. 28 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2022 r., poz. 503), przepisów § 4 pkt 9 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. z 2003 r. Nr 164, poz. 1587) oraz § 6 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r., w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. z 2016 r., poz. 283).

Z tych powodów Wojewoda Podkarpacki pismem z dnia 29 września 2022 r. wszczął postępowanie nadzorcze zmierzające do stwierdzenia nieważności ww. uchwały.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że uchwała w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego jest wyrazem tzw. władztwa planistycznego, które posiada gmina. Bezsprzeczne jest, że gmina w zakresie władczego przeznaczenia i określenia warunków zagospodarowania terenów posiada samodzielność. Potwierdzają to przepisy art. 164 ust. 1 i ust. 3 Konstytucji RP oraz art. 3 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, przypisujący do zadań własnych gminy kształtowanie i prowadzenie polityki przestrzennej na terenie gminy, w szczególności poprzez uchwalenie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego. Oczywistym również jest – co wielokrotnie podkreślano w judykaturze – że władztwo planistyczne gminy nie jest absolutne a granice tego władztwa wyznaczają ograniczenia określone w ustawach, w tym w przepisach o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w szczególności dotyczące zasad sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Wszelkie czynności gminy, także o charakterze publicznoprawnym, muszą odznaczać się legalnością, gdyż gmina jest obowiązana działać zgodnie z prawem. Istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego, istotne naruszenie trybu jego sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub części (art. 28 ust. 1 u.p.z.p.). Wskazać zatem należy, że zasady sporządzania planu miejscowego, o których mowa w art. 28 ust. 1 ustawy, rozumiane są jako wartości i merytoryczne wymogi kształtowania przez uprawnione organy polityki przestrzennej, dotyczące m.in. zawartych w akcie planistycznym ustaleń. Pojęcie zasad sporządzania planu zagospodarowania przestrzennego jest związane ze sporządzaniem aktu planistycznego, a więc zawartością aktu planistycznego (część tekstowa, graficzna i załączniki), zawartych w nim ustaleń oraz standardów dokumentacji planistycznej. W odniesieniu do planu miejscowego, jego zawartość (tekstową i graficzną) określają przepisy art. 15 ust. 1 i art. 20 ust. 1 ustawy.

Przedmiot uchwały szczegółowo określa art. 15 ust. 2 i 3 ustawy, natomiast standardy dokumentacji ustala, wydane na podstawie art. 16 ust. 2 ustawy rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Z kolei pojęcie „trybu sporządzania planu miejscowego” (zwanego też „procedurą planistyczną”) - którego zachowanie stanowi przesłankę formalną zgodności miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego z przepisami prawa - odnosi się do sekwencji czynności, jakie podejmuje organ w celu doprowadzenia do uchwalenia planu miejscowego, począwszy od uchwały o przystąpieniu do sporządzania planu, a skończywszy na jego uchwaleniu (por. np. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 25 maja 2009 r. sygn. akt II OSK 1778/08). Natomiast pojęcie „zasad sporządzania planu miejscowego” - których przestrzeganie stanowi przesłankę materialną zgodności miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego z przepisami prawa - należy wiązać z samym sporządzeniem (opracowaniem) aktu planistycznego, a więc z merytoryczną zawartością tego aktu (część tekstowa, graficzna i załączniki), zawartych w nim ustaleń, a także standardów dokumentacji planistycznej (por. wyrok NSA z dnia 11 września 2008 r. sygn. akt II OSK 215/08, wyrok WSA w Poznaniu z dnia 17 listopada 2016 r. sygn. akt IV SA/Po 460/16).

W przedmiotowej uchwale, organ nadzoru stwierdził nieprawidłowości w zakresie zgodności ustaleń planu z kierunkami wyznaczonymi w Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta Rzeszowa, gdyż:

- teren oznaczonych w niniejszym planie symbolem Up z wydzielonym terenem parkingu [ks] przeznaczono pod teren zabudowy usługowej, natomiast teren ten znajduje się w wyznaczonym w Studium, terenie zieleni nieurządzonej,
- teren, oznaczony w niniejszym planie symbolem ZP.7 przeznaczono pod teren zieleni urządzonej, natomiast fragment tego terenu znajduje się w wyznaczonym w Studium, terenie usług ponadlokalnych,
- tereny oznaczone w niniejszym planie symbolami ZP.6 i ZP. 7 przeznaczono pod tereny zieleni urządzonej, natomiast tereny te znajdują się z wyznaczonym w Studium terenie zieleni nieurządzonej.

Przytoczona wyżej niezgodność stanowi istotne naruszenie przepisów art. 15 ust. 1 oraz art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2022 r., poz. 503), wobec powyższego zastosowanie będzie miał przepis art. 28 ustawy, albowiem doszło do istotnego naruszenia zasad sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego oraz trybu jego uchwalania. Wskazanie w powyższym przepisie podstaw nieważności uchwały w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego prowadzi do wniosku, że przepis ten stanowi *lex specialis* wobec art. 91 ust. 1 u.s.g., zgodnie z którym uchwała lub zarządzenie organu gminy sprzeczne z prawem są nieważne. Oznacza to, że rozstrzygnięcia nadzorcze wojewody albo orzeczenie sądu administracyjnego stwierdzające nieważność uchwały w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego są wydawane w przypadku zajścia co najmniej jednej z podstaw nieważności wymienionych w art. 28 ust. 1 u.p.z.p. Przepis z art. 28 ust. 1 u.p.z.p., ustanawia zatem dwie przesłanki zgodności z prawem miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego: materialnoprawną – uwzględnienie zasad sporządzania planu; formalnoprawną – zachowanie procedury sporządzania planu oraz właściwości organów w tym zakresie (tak NSA w wyroku z dnia 11 września 2008 r. II OSK 215/08).

Zdaniem organu nadzoru zakres i stopień związania planów ustaleniami studium należy oceniać mając na uwadze odmienny charakter i stopień szczegółowości tych aktów, a zgodności nie można bowiem utożsamiać z identycznością. Zgodność między treścią studium a treścią planu miejscowego należy postrzegać jako kontynuację zasad zagospodarowania terenu ustalanych ogólnie w studium i podlegających sprecyzowaniu w planie miejscowym. Plan miejscowy ma więc doprecyzować te zasady, ale w taki sposób, aby nie doprowadzić do ich zmiany lub modyfikacji. To, że organ stanowiący gminy, jako twórca polityki przestrzennej gminy, dokonuje autointerpretacji uchwalonego przez siebie studium w zakresie oceny zgodności z nim projektu planu miejscowego nie oznacza bowiem, że w ramach tego władztwa może „wychodzić” poza ogólne ustalenia wynikające ze studium (por. wyrok NSA z 1 października 2021 r., II OSK 3083/19 i powołane tam orzecznictwo). Z brzmienia art. 20 ust. 1 ustawy wynika, że plan miejscowy uchwała rada gminy, m.in. po stwierdzeniu, że nie narusza on ustaleń studium. Dodać trzeba, że zgodnie z art. 9 ust. 4 ustawy, ustalenia studium są wiążące dla organów gminy przy sporządzaniu planów miejscowych, zaś według art. 15 ust. 1, wójt, burmistrz albo prezydent miasta sporządza projekt planu miejscowego, zawierający część tekstową i graficzną, zgodnie m.in. z zapisami studium.

Organ nadzoru po dokonaniu analizy przedmiotowej uchwały Rady Miasta Rzeszowa zauważa również, że:

- 1) zapisy zawarte w § 7 ust. 1 pkt 1 oraz pkt 2 lit. c i d są niewłaściwe, gdyż dotyczą terenów położonych poza granicami uchwalonego etapu planu.
- 2) niewłaściwe, wykraczające poza obowiązkowy i dopuszczalny zakres ustaleń planu miejscowego, określony w art. 15 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, są formy zapisów planu zawarte w:
 - § 16 ust. 1 pkt 2 uchwały, ustalające przeznaczenie przystanku kolejowego dla określonych pociągów - regionalnych oraz aglomeracyjnych POLREGIO + PKA,
 - § 20 ust. 2 pkt 5 lit. b i c, pkt 6 lit. a, pkt 7 lit. b uchwały, ustalające przeznaczenie terenu lub zakazy w zagospodarowaniu terenu dla określonych grup wiekowych tj.: dorosłych, starszej młodzieży, dzieci.

Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, jako akt prawa miejscowego ustala przeznaczenie i zasady zagospodarowania terenu a nie rozstrzyga, jakie pociągi mogą korzystać z przystanku kolejowego zlokalizowanego w granicach planu oraz w jakim przedziale wiekowym społeczeństwo może korzystać z form zagospodarowania danego terenu.

- 3) w § 5 ust. 2 pkt 1 uchwały, dopuszczono w terenach oznaczonych symbolami ZP.2, ZP.5, ZP.6, ZP.7, ZP.8, ZD, ograniczenia dostępności do terenu komunikacji kolejowej o symbolu KK, niemniej jednak wprowadzony zapis jest niezrozumiały, nie wiadomo na czym to „ograniczenie dostępności” ma polegać.
- 4) w § 8 ust. 1 pkt 3 uchwały mowa jest o „nowych warunkach pracy”, które jest ustaleniem nieprecyzyjnym. Jest to pojęcie szersze niż dotyczące zasad zagospodarowania oraz parametrów technicznych i zasad powiązań z układem zewnętrznym, co narusza art. 15 ust. 2 pkt 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, § 4 pkt 9 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego oraz § 6 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r., w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. z 2016 r., poz. 283), zgodnie z którym przepisy ustawy redaguje się tak, aby dokładnie i w sposób zrozumiały dla adresatów zawartych w nich norm wyrażały intencje prawodawcy;
- 5) zapis § 8 ust. 2 pkt 7 lit. c uchwały, nakazujący zapewnienie dojazdu o parametrach „umożliwiających użycie samochodu ciężarowego” jest nieprawidłowy, gdyż w rzeczywistości nie wiadomo jakie parametry winien mieć przedmiotowy dojazd;
- 6) niezrozumiałe są również ustalenia planu, zawarte w § 11 ust. 4 pkt 3 lit. a uchwały, w brzmieniu: „do 1 miejsca parkingowego na każde 100m² powierzchni użytkowej lokalu usługowego”;
- 7) zapisy m.in. § 6 ust. 1 pkt 5 lit. a, § 7 ust. 1 pkt 1 i ust. 2, uchwały, stanowiące przypomnienie o konieczności stosowaniu przepisów odrębnych są niewłaściwe, nie spełniają wymogów określonych w § 4 rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie wymaganego zakresu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, ponieważ nie zawierają nakazów, zakazów, dopuszczeń i ograniczeń w zagospodarowaniu terenów;
- 8) brak jest spójności pomiędzy rysunkiem planu, a częścią tekstową planu, gdyż w § 4 ust. 1 pkt 7 oraz § 6 ust. 2 uchwały, mowa jest o strefie ochrony widoków oraz przedpola widokowego Kopca Konfederatów Barskich, natomiast na rysunku planu, w legendzie wskazano „strefę ochrony ekspozycji Kopca Konfederatów Barskich”. Zatem wątpliwości budzą użyte pojęcia w kontekście czy są one tożsame, czy oznaczają inną strefę.

Powyższe stanowi naruszenie § 8 ust. 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

- 9) w zakresie rysunku planu organ nadzoru zauważa, iż:
 - niewłaściwe w legendzie opisano tereny nie włączone do obszaru MPZP Nr 284/7/2016 – I, zamiast MPZP Nr 284/7/2016 –I-A,
 - na wyrysie ze Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta Rzeszowa nie oznaczono granic obszaru objętego niniejszym etapem - oznaczony na wyrysie ze studium obszar dotyczy terenu całego MPZP Nr 284/7/2016.
- 10) w zakresie załącznika nr 3 do uchwały, stanowiącego rozstrzygnięcie o sposobie rozpatrzenia uwag wniesionych do projektu planu, zauważa się, iż Prezydent Miasta Rzeszowa, przekazał Radzie Miasta Rzeszowa listę zarówno uwzględnionych jak i nieuwzględnionych uwag wniesionych do niniejszego planu, co narusza art. 17 pkt 14 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Co więcej wskazuje się, iż przedstawiono Radzie Miasta Rzeszowa listę wszystkich uwag wniesionych do wyłożonych projektów planów, a więc również tych które odnoszą się do obszaru nieuchwalonego niniejszym etapem. Zatem, w sposób istotny naruszono art. 20 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, gdyż Rada rozstrzygnęła o sposobie rozpatrzenia uwag, które nie dotyczyły uchwalonego obszaru (etapu) planu.

Ponadto zauważa się, iż Rada Miasta nieprawidłowo rozpatrzyła część uwag, gdyż w uzasadnieniu sposobu ich rozpatrzenia, Rada odniosła się do nieaktualnych ustaleń projektu planu, np. nie uwzględniła uwagi złożonej w dniu 1 sierpnia 2019 r. w zakresie zlokalizowania dwóch pełnowymiarowych boisk na terenach oznaczonych symbolem ZPsr (w projekcie wyłożonym do publicznego wglądu), po północnej stronie przyszłej ulicy Sieciecha, uzasadniając, iż powierzchnie

terenów ZRsr.1 i ZPsr.2 przecina ciąg pieszy KX.5, co uniemożliwia realizację wnioskowanych boisk. Niemniej jednak w uchwalonym etapie planu przedmiotowe obszary oznaczone zostały symbolem ZP.6, a ciąg oznaczony na wyłożeniu symbolem KX.5 został usunięty, zatem uzasadnienie nieuwzględnienia przedmiotowej uwagi przez Radę Miasta jest nieadekwatne do charakteru założeń projektowych.

11) brak jest również załącznika nr 4 do uchwały przedłożonej w wersji papierowej, zawierającego dane przestrzenne, o którym mowa w § 1 ust. 2 pkt 4 uchwały.

Ponadto w przedłożonej dokumentacji prac planistycznych organ nadzoru stwierdza, iż:

1) z zarządzenia Nr VIII//1949/2022 Prezydenta Miasta Rzeszowa z dnia 2 sierpnia 2022 r. w sprawie rozpatrzenia uwag wniesionych do wyłożonego do publicznego wglądu projektu planu, wynika, iż Prezydent Miasta nie uwzględnił złożonej w dniu 12 lipca 2022 r. uwagi (§ 11 ust. 2 pkt 7 ww. zarządzenia), w części w której wnioskowano o uwzględnienie drogi technicznej dla ruchu wspólnego pomiędzy torami kolejowymi, a ogródkami działkowymi.

Nieuwzględniona w części przez Prezydenta Miasta Rzeszowa uwaga stosownie do art. 17 pkt 14 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym winna zostać przedłożona Radzie, która stosownie do art. 20 ww. ustawy uchwalając plan miejscowy, winna rozstrzygnąć jednocześnie o sposobie rozpatrzenia uwag. Tymczasem w załączniku nr 3 do uchwały, stanowiącym rozstrzygnięcie o sposobie rozpatrzenia uwag wniesionych do projektu planu, brak jest odniesienia się do tej części treści wniesionej uwagi. Zatem Rada Miasta Rzeszowa nie rozpatrzyła uwagi zgłoszonej do projektu planu w części, w jakiej faktycznie nie uwzględnił jej Prezydent Miasta Rzeszowa, co stanowi istotne naruszenie trybu sporządzania planu.

2) z zarządzenia Nr VIII//403/2019 Prezydenta Miasta Rzeszowa z dnia 23 sierpnia 2019 r. w sprawie rozpatrzenia uwag wniesionych do wyłożonego do publicznego wglądu projektu planu, wynika, iż Prezydent Miasta uwzględnił złożoną w dniu 2 sierpnia 2019 r. uwagę (§ 19 ww. zarządzenia), w części, w której wnioskowano o zapis o zakazie prowadzenia nowych sieci ciepłowniczych (ciepłociągów) w formie naziemnej oraz o zapis o nakazie prowadzenia nowych sieci ciepłowniczych tj. ciepłociągów sposobem podziemnym, bądź przykrytym nasypem ziemnym. Z załącznika nr 3 do uchwały, stanowiącego rozstrzygnięcie o sposobie rozpatrzenia uwag wniesionych do projektu planu, również wynika, iż uwaga we wskazanej części została uwzględniona. Niemniej jednak w rzeczywistości przedmiotowa uwaga nie została uwzględniona w ustaleniach uchwalonego etapu planu, co stanowi istotne naruszenie trybu sporządzania planu.

3) z zarządzenia Nr VIII//403/2019 Prezydenta Miasta Rzeszowa z dnia 23 sierpnia 2019 r. w sprawie rozpatrzenia uwag wniesionych do wyłożonego do publicznego wglądu projektu planu oraz Listy nieuwzględnionych uwag, wynika, iż Prezydent Miasta, uwagę wniesioną w dniu 1 sierpnia 2019 r. przez Polskie Koleje Państwowe S.A. uwzględnił w części (§ 11 ww. zarządzenia). Natomiast z załącznika do ww. zarządzenia wynika, iż przedmiotowa uwaga została uwzględniona przez Prezydenta Miasta w całości. W rzeczywistości powyższa uwaga została uwzględniona w całości w uchwalonym etapie, zatem powyższe niespójności nie stanowią istotnego naruszenia trybu jego sporządzania.

4) w wykazie uzgodnień do projektu planu, w poz. 5, błędnie wpisano, iż Wojewódzki Sztab Wojskowy uzgodnił projekt planu postanowieniem z dnia 9 lutego 2022 r., gdyż z dokumentacji prac planistycznych wynika, iż organ ten uzgodnił projekt planu na podstawie art. 25 ust. 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, bez pisemnej odpowiedzi.

Należy zauważyć, że w odniesieniu do podstaw stwierdzenia nieważności aktów organu samorządowego przyjmuje się, że już z samego brzmienia art. 91 ust. 1 w związku z art. 91 ust. 4 ustawy o samorządzie gminnym wynika, iż tylko istotne naruszenie prawa stanowi podstawę do stwierdzenia nieważności uchwały (aktu) organu gminy. Za "istotne" naruszenie prawa uznaje się uchybienie, prowadzące do skutków, które nie mogą być akceptowane w demokratycznym państwie prawnym. Zalicza się do nich między innymi naruszenie przepisów wyznaczających kompetencję do podejmowania uchwał, podstawy prawnej podejmowania uchwał, prawa ustrojowego oraz prawa materialnego, a także przepisów regulujących procedury podejmowania uchwał (por. M. Stahl, Z. Kmiecik: w Akty nadzoru nad działalnością samorządu terytorialnego w świetle orzecznictwa NSA i poglądów doktryny, Samorząd Terytorialny 2001, z. 1-2, str. 101-102). Na powyższe wskazuje również stanowisko judykatury, w tym m.in. wyrażone w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 10 października 2017 r. sygn. akt IV SA/Wa 837/17, w którym

Sąd stwierdził: "Za istotne naruszenie prawa uznaje się bowiem uchybienie prowadzące do takich skutków, które nie mogą zostać zaakceptowane w demokratycznym państwie prawnym, które wpływają na treść uchwały. Do takich uchybień należą między innymi: naruszenie przepisów prawa wyznaczających kompetencje do wydania aktu, przepisów prawa ustrojowego, przepisów prawa materialnego przez wadliwą ich wykładnię oraz przepisów regulujących procedurę podejmowania uchwał, jeżeli na skutek tego naruszenia zapadła uchwała innej treści, niż gdyby naruszenie nie nastąpiło."

Z kolei, zgodnie z ww. art. 28 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym istotne naruszenie zasad sporządzania studium lub planu miejscowego, istotne naruszenie trybu ich sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub części.

Mając na uwadze wskazane nieprawidłowości, organ nadzoru stwierdził nieważność uchwały Nr LXVI/1420/2022 Rady Miasta Rzeszowa z dnia 30 sierpnia 2022 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego nr 284/7/2016 – I-A „Kopiec Konfederatów Barskich” w Rzeszowie.

Na rozstrzygnięcie nadzorcze przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie ul. Kraszewskiego 4A za pośrednictwem Wojewody Podkarpackiego w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia.

z up. WOJEWODY PODKARPACIEGO

Małgorzata Wąsacz
Zastępca Dyrektora Wydziału Prawnego i Nadzoru